

Později jsem si tento předpoklad ověřil více než jednou, ale to nastalo až v budoucnu. Tehdy jsem byl velice překvapen, že předmětem nenasytného zájmu galaktických parazitů byl jen a jedině evoluční potenciál obyvatel Midgard-Země...

12. Třetí apel na Lidstvo

Kromě novoročních „dobrodružství“ se v lednu 1988 nic zvláštního nestalo. Každý den jsem šel do práce v institutu a věnoval zbytek času mému vlastnímu výzkumu. Počátkem února se stala velmi zaznamenaníhodná věc. Přinutila mne přehodnotit mnoho jevů a dívat se na ně z poněkud jiné perspektivy.

Jednoho dne zazvonil telefon. Když jsem zvedl sluchátko, mužský hlas mne informoval, že ho neznám, ale jeho přítel, se kterým jsem se setkal zhruba před rokem v Charkově, ho požádal, aby mi doručil určité dokumenty. Dohodli jsme se setkat tentýž den v Charkovském metru. Předal mi obálku, prohodili jsme pár vět a už jsem ho nikdy nespatriil, ani o něm neslyšel, stejně jako o člověku, který ho požádal předat mi dokumenty. Když jsem obálku otevřel, našel jsem text „**Třetího apelu na Lidstvo**“ předaného skrze Roericha v roce 1929.

(Nicholas Roerich (1874 – 1947), také známý jako Nikolaj Konstantinovič Rerikh byl ruský malíř a duchovní učitel. Byl otcem tibetologisty Jurije Roericha a umělce Světoslava Roericha. Roerich byl se svou manželkou Helenou spoluzakladatelem teosofické společnosti Agni Joga. http://en.wikipedia.org/wiki/Nicholas_Roerich , pozn. překl.)

Když jsem si přečetl tento Apel, jasně jsem porozuměl všem podaným informacím, neboť byly v souladu s celou mou bytostí. Jak jsem napsal dříve, došel jsem ke stejným závěrům již dříve na vlastní pěst. Proto jsem četl s opravdovým zájmem o mraku antihmoty, který stál v cestě naší sluneční soustavě a byl předurčen setkat se s ní někdy za pět tisíc let.

Když jsem obdržel tento Apel, již deset let předtím vypršela lhůta padesáti let, kterou určila Koalice Pozorovatelů (*galaktických civilizací, pozn. překl.*) jako časový limit pro reakci pozemšťanů, aby mohly být učiněny odpovídající kroky a Koalice nám mohla pomoci ochránit se před tímto vírem antihmoty. Nicméně, situace ve světě mi jasně ukázala, že ani Liga Národů, ani později OSN neučinilo v reakci na tento Apel nic. Proto jsem se všichni ocitli odsouzeni k svému osudu, bez jakékoliv naděje na pomoc z vnějšku. Samozřejmě jsem ohledně tohoto nebyl moc šťastný, ale skutek byl vykonán, v tomto případě lépe řečeno, naopak nebyl vykonán!

Ti u moci se neodvážili přijmout podmínky Koalice Pozorovatelů – měli strach ze stráty svých nezasloužených prebend jen za účelem záchrany planety před nějakou mýtickou „smrtí“, která „údajně“ měla nastat za pět tisíc let! Tito lidé se nikdy nezajímali o cokoli jiného, než jejich okamžitý prospěch. Bylo pro ně naprosto irelevantní, co se se Zemí stane za pět tisíc let, ale byli velmi zaujati svou vlastní mocí a pozicí ve společnosti, které se tak zdráhali vzdát.

Tak či onak, rozhodl jsem se po přečtení Apelu zjistit, ze všeho nejvíce kvůli sobě, zda informace o víru antihmoty, podaná v Apelu, byla autentická či nikoliv. Na rozdíl od většiny lidí, kteří nějakou informaci většinou buďto naprosto odmítnou, nebo naprosto přijmou, měl jsem možnost ověřit si tu či onu informaci vlastními metodami. Proto jsem se rozhodl, po přečtení informace o víru antihmoty stojící v cestě sluneční soustavě, ujistit se, zda tento opravdu existoval či nikoliv.

Jak jsem zmínil dříve, podařilo se mi najít způsob, jak vymístit vědomí do vesmíru bez toho, aniž by duše opustila fyzické tělo, což mi dalo neomezené možnosti práce v kosmu. Jak se říká: „Když nemůže Mohamed k Hoře - musí Hora k Mohamedovi!“ Nepovažoval jsem se samozřejmě za Mohameda, nicméně, princip byl stejný. Nepohybují se v prostoru, ale měním jej kolem sebe. Je to ekvivalentní „přetáhnout“ přes sebe prostor a ... on ke mně „přijde“. Tak či onak jsem – buď

jsem cestoval do vesmíru, nebo prostor sám „přicházel“ ke mně – začal s hledáním víru antihmoty a našel ho poměrně snadno. Naneštěstí, informace podaná v Apelu se ukázala jako pravdivá. Autenticita informace mne rozradostnila i rozesmutnila zároveň. Byl jsem rád, že se Apel ukázal být opravdovým, ale byl znepokojen tím, že jeho obsah nepřinášel žádný důvod k radosti.

Smrt veškeré civilizace na Midgard-Zemi, ačkoliv pět tisíc let v budoucnosti, nemůže učinit žádného normálního člověka šťastným. Uvědomění si faktu, že vládci světa odsoudili lidstvo k smrti kvůli jejich krátkozrakým ambicím, u mne nezpůsobilo nic než pobouření a odsouzení těchto monster v lidské kůži.

* * *

Ale jak se říká, co se stalo, stalo se. V takové situaci člověk samozřejmě může spustit vlnu nářků, obvinění a pouboření nad omezeností těch u moci, ale to nijak nepřispěje k vyřešení problému.

.....
.....
.....

Ve skutečnosti, náš prostor-Vesmír je konečný ve všech směrech, ačkoliv je podle měřítek současné civilizace ohromných rozměrů. Náš prostor-Vesmír je jen jeden z prostorových „okvětních lístků“ (1), se specifickými vlastnostmi a kvalitami, který, spolu s mnoha dalšími „lístky“-Vesmíry formuje úžasnou prostorovou „květinu“ - šestipaprsek (2). V každém z těchto „lístků“-Vesmírů existují miliardy miliard civilizací, které tvoří své hierarchie – unie civilizací. A všechny dohromady tvoří jedinou sjednocenou hierarchii šestipaprsku.

[(1) - Více informací viz. kniha „Poslední Apel Lidstvu“. (2) – struktura, sestávající z centra a šesti větví-paprsků, viz. obrázek]

.....

Rada šestipaprsku se nachází v ohromném amfiteátru, který má šest sekcí, korespondujíc jednotlivým „paprskům“. Amfiteátr se nachází v otevřeném prostoru a připomíná vzhledem otevřený lotosový květ se šesti lístky. Navzdory jeho ohromné velikosti, pro účastníky navozuje díky zakřivení prostoru dojem blízkosti všech ostatních, jako by byli doslova „na dosah ruky“.

.....

Kvalitativní a kvantitativní kompozice každého z „lístků“-Vesmírů byla samozřejmě odlišná, díky faktu, že každý byl tvořen jiným počtem primárních hmot a navíc seřazených v jiném pořadí.

.....
.....

Šestipaprsek se objevil v existenci jako výsledek exploze, vzniknuvší v oblasti kontaktu dvou prostorových matic. Primární hmoty stejného typu uvolněné v momentu super-exploze byly v ten

okamžik mezi sebou v plné harmonii, avšak po jejich proniknutí do oblastí prostorových zakřivení, vzniklých díky oné super-explozi, původně mezi sebou souladné primární hmoty, formující ten či onen prostor-Vesmír, začaly vzájemně interagovat podle podmínek a zákonů té zóny zakřivení prostorové matrice, ve které se zrod toho nebo onoho prostoru-Vesmíru odehrával.

Takto, primární hmoty uvolněné v okamžiku super-exploze byly přinuceny chovat se podle podmínek dané oblasti zakřivení prostoru, ve které se odehrávala formace specifického prostoru-Vesmíru, tvořícího jeden dílek „šestipaprsku“. Proto, když se původně mezi sebou harmonické primární hmoty ocitly v odlišných podmínkách, periodicky se objevovaly ve stavu vzájemné kvalitativní proti-fáze, což byl důvod, proč se v tom nebo onom prostoru-Vesmíru čas od času objevovaly víry antihmoty.

.....
.....

Za účelem vyřešení problému těchto vírů antihmoty bylo nutné koordinovat akce na úrovni všech prostorů-Vesmírů daného šestipaprsku, a vytvořit podmínky pro udržení harmonie veškerých hmot v jeho limitech. Mimoto, bylo třeba vzít v úvahu fakt, že volné primární hmoty, které formují 90% hmoty nejen našeho prostoru-Vesmíru, ale také ostatních a celého šestipaprsku, proudí také mezi jednotlivými prostory-Vesmíry, nejen v rámci jednoho a téhož. Viditelná hmota tvoří pouze 10% hmoty jak „malých“ tak „velkých“ vesmírů. Jsou to volné primární hmoty, které určují chování lidským okem viditelné fyzické hmoty.

Proto, za účelem synchronizace vesmírů-lístků v šestipaprsku bylo nutné synchronizovat právě tyto volné primární hmoty v každém z nich, což by vyústilo v synchronizaci všech prostorů-Vesmírů v šestipaprsku, a synchronizaci všech vesmírů-lístků bylo třeba provést současně. Teprve tehdy by byl úspěch synchronizace zaručen. Jestliže by nebylo možné vykonat synchronizaci všech prostorů-Vesmírů v šestipaprsku simultánně, výsledkem by byla katastrofa masivní proporcí. Namísto vyřešení jednoho problému by se objevil mnohem závažnější.

Zdálo by se, že vyřešit tento problém za daných podmínek je **nemožné**! Nicméně, ne vše, co na první pohled vypadá jako nemožné, takovým ve skutečnosti je.

.....

Teoreticky by mohlo působit několik bytostí současně, ale čím větší počet účastníků, tím menší pravděpodobnost úspěšné operace. Proto, nejlepší volba byla - provedení operace jednou osobou. Ale zde vyvstává problém – jak by bylo možné pro jednu bytost být současně ve všech „lístcích“-Vesmírech a provést simultánní působení, když tyto „lístky“ byly od sebe tak daleko, že by nikdo nebyl schopen tyto vzdálenosti nijak pojmout, ani kdyby za jakékoliv číslo napsal libovolný počet nul?!

Tento problém se nicméně ukázal neřešitelný pouze na povrchu, a při standartním přístupu. Každý prostor-Vesmír šestipaprsku byl formován splynutím určité množství primárních hmot. Každé materiální tělo lidského ducha, nebo ducha jakékoliv inteligentní bytosti se také objevuje jako výsledek splynutí určitého počtu primárních hmot. Čím rozvinutější člověk (bytost), tím větší počet těl formuje jeho ducha a tím větší počet primárních hmot formuje každé následující tělo. Také, je zde určitý řád, podle něhož primární hmoty formují dané tělo ducha a podle něhož jsou uspořádány. Ale, poté co je materiální tělo ducha kompletně zformováno, má toto již neměnnou kvalitativní a kvantitativní kompozici.

.....

Za účelem simultánního ovlivnění všech prostorů-Vesmírů v šestipaprsku, bytost musí vlastnit kvalitativní a kvantitativní struktury materiálních těl svého ducha, které budou v absolutním

souladu s kvalitativní a kvantitativní strukturou daných prostorů-Vesmírů. Jedině tehdy, když jsou kvalitativní struktury ducha bytosti, provádějící ovlivňování, identické s kvalitativní strukturou šestipaprsku, vzniká skutečná možnost tuto harmonizaci provést!

V takovém případě by zůstala jedinou překážkou, stojící v cestě úspěšné harmonizaci šestipaprsku, schopnost působící bytosti snést vzniklou zátěž – proudy hmot které by skrze ní procházely. Pokud by duch a přidružené struktury bytosti selhaly snést tuto zátěž, tato by byla jednoduše vypálena z existence a žádného výsledku by nebylo dosaženo.

Zde jsou vyhlídky a rizika bytosti provádějící ovlivňování:

.....
.....
.....
.....

Všechny tyto stavy podkopávají koncentraci potřebnou pro vykonání práce synchronizace a to pak může vést k nestabilitě procesu působení, což by mohlo způsobit katastrofu v na úrovni celého šestipaprsku. Je obtížné si i jen představit míru odpovědnosti za jakoukoliv akci v tomto měřítku, obzvláště, za osud bezpočtu civilizací obývajících prostor šestipaprsku.

.....
.....

Mnoho skutků „vyšší moci“ popsaných v náboženských knihách viditelně odráží pouze lidské koncepty o Bohu, Vesmíru a stvoření Vesmíru. Naproti tomu, koncept struktury Vesmírů, který jsem již objevil, ukazuje, že veškeré „svaté“ knihy kompletně míjejí skutečný stav věcí.

Dostal jsem se do poměrně kritické situace. Takové, kdy jsem již uspěl v pochopení věcí a provedení skutků takové povahy, které naprosto vyvracely veškeré koncepty jak moderní vědy, tak všech světových náboženství. Ať jsem si to přál nebo ne, ocitl jsem se nějakým způsobem v opozici vůči zbytku lidstva s jeho koncepty o povaze Vesmíru, původu života a člověka. Měl jsem dobré důvody k pochybám a obavám, neboť jsem nedobrovolně stál proti zbytku světa. Nezbyvalo mi nic jiného, než buďto vzdát se svého vlastního porozumění a zkušeností a adoptovat konvenční koncepty, nebo pokračovat v důvěře ve vlastní zkušenosti a porozumění bez ohledu na cokoliv. Zvolil jsem druhou možnost, nakrásně si vědom toho, v jakých situacích se díky tomuto rozhodnutí ocitnu. Nezávisle vyhlásit, že zbytek světa se mýlí, ať už věří v Boha nebo v moderní vědu, bylo rovno sociální sebevraždě. Nezahrnovalo to pouze možnost zjevného i skrytého výsměchu a obvinění ze šílenství, ale také možnost vytrvalé persekuce téměř ze všech stran. Takovéto vyhlídky bych tedy nezazval optimistické a záviděníhodné.

Nicméně, zvolil jsem si právě tuto cestu – ne jak by se mohlo zdát, z důvodu přemíry arogance, ale jednoduše proto, že moderní věda nebyla schopna zodpovědět nejjednodušší z mých otázek a náboženství je dobré jen pro ty, kdo se bojí přijmout odpovědnost za své vlastní skutky a namísto toho ji přenášejí na někoho jiného, v tomto případě, na Boha. Každé náboženství obírá člověka o svobodu volby a jeho odpovědnosti za to, co se děje. Mimoto, jak jsem napsal dříve, udělal jsem určité věci, které by byly všemi náboženstvími interpretovány jako zásahy vyšší moci a mnoho dalších věcí, o kterých se náboženské knihy dokonce ani nezmiňují, a nemají o nich naprosto žádné povědomí.

.....

Zvažoval jsem, že víra v Boha se objevila buďto v počátečních stádiích vývoje civilizace, nebo jako výsledek manipulace a násilné implementace těchto konceptů sociálními parazity do primitivní

společnosti. Ale rozuměl jsem také tomu, že ostatní přemýšlejí jinak, nezávisle na tom, zda věřili v Boha nebo moderní vědu.

Žel, v této situaci jsem neměl žádné takzvané „materiální“ důkazy reality toho, co jsem udělal. Na druhou stranu, nesnažil jsem se cokoliv komukoliv dokazovat. Byl jsem to já, kdo potřeboval důkazy, aby se mé koncepty mohly stát mým krédem; a také abych neměl ani stín pochybnosti, že bych mohl nevědomky někoho uvést v omyl. Mé omyly se, pokud by k nim došlo, nesměly stát pastí pro ostatní – toto pro mne bylo zásadní.

Vždy jsem cítil odpovědnost za své konání a možnost sebeklamu nebo klamání ostatních, kteří by se zajímali o mé koncepty, byla nepřijatelná. Přesně toto bylo pro mne osobně nejtěžší břímě. Nazvdory tomu jsem však pokračoval v nastoupené cestě pevně přesvědčen, že dříve nebo později se mi dostane důkazu, že to, co jsem zažíval, bylo skutečné, nebo že jsem žil v omylu. Sám jsem chtěl samozřejmě věřit v první možnost, což je celkem pochopitelné...

* * *

.....
.....
.....
.....

Nicméně, pokud, kvůli vašim povinnostem, musíte něco opakovat milionkrát, budete nuceni opakovat jednu a tu samou akci, navzdory tomu, že ji znáte velmi dobře a ničím neprospěje k dalšímu rozvoji vašeho ducha. Podobné rutiny nepřinášejí žádnou kreativní inspiraci. Navíc, hrozí „kreativním utonutím“ osoby, která jednoduše podlehne „oceánu“ typově totožných rozhodnutí a i přesto nebude mít čas udělat vše, co je třeba. Vše záleží na tom, jak moc typově stejných rozhodnutí musí být provedeno za jednotku času. Jestliže jich bude příliš mnoho, téměř nikdo je nebude schopen zvládnout, nezávisle na tom, jak rychle je ten či onen operátor schopen konat.

Speciální filtr příchozích informací, který jsem pro sebe vytvořil, mi dovolil jednou provždy tento zdánlivě neřešitelný problém vyřešit. Někdo by se mohl zeptat – proč okolo toho dělat takové haló? Jestliže někdo ví, kolik je dvě plus dvě, může naučit ostatní správně reagovat a problém je vyřešen! Jistě, pokud se jedná o jednoduché aritmetické operace, takový přístup je vskutku řešením. Nicméně, dokonce i v tomto případě, pokud by miliony lidí opakovaně sčítali dvě plus dvě a nedělali nic jiného, jednalo by se pouze o distribuci typového rutiny mezi masu. Pouze by to dělaly miliony nebo desítky milionů lidí namísto jednoho. Je to opravdu nejlepší řešení?

.....

Z tohoto důvodu jsem našel jedinou možnou cestu ven, alespoň pro mne. Získal jsem díky tomu možnost dostat odpovědnosti na mne vložené, a zároveň zachránit vlastní svobodu konání, mou kreativní svobodu. Aplikoval jsem absolutně nový princip.

Když můj mozek obdržel informaci o problému, jehož řešení jsem neznal, „objevil“ se tento na úrovni mého aktivního vědomí a začal jsem jej řešit s maximem mých možností. Když jsem v řešení uspěl, toto řešení spolu se všemi myslitelnými variantami typově téhož problému bylo uloženo do mé osobní databáze: když následně můj mozek obdržel informaci o problému podobného typu, můj dvojník se automaticky vydal problém vyřešit, a po vyřešení se vrátil zpět a obohatil mou „databázi“ všemi „nuancemi“ řešení konkrétní situace, na kterou narazil.

Díky tomuto přístupu se stal možným můj další postup vpřed, a toto řešení zároveň umožnilo harmonizovat kreativitu a odpovědnost, kdy jedno nestálo v cestě druhému, a naopak. Takovým způsobem jsem uspěl v řešení problému, který přede mnou tak neočekávaně vyvstal, a poté mohl pokojně pokračovat ve svém hledání pravdy. Tehdy jsem si ale neuměl ani představit, že to byl teprve začátek...